

Σχέδιο προς διάλογο

Αρχική Διακήρυξη

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ

Με το παρόν κείμενο ξεκινάμε το διάλογο για μια δύσκολη, αλλά αναγκαία και ελπιδοφόρα πορεία με σκοπό τη συμβολή μας σε ένα σύγχρονο πρόγραμμα κομμουνιστικής προοπτικής και στη συγκρότηση μίας αντίστοιχης μεταβατικής οργάνωσης. Πορεία που την βλέπουμε μέσα από τη συνένωση και την υπέρβαση των συλλογικοτήτων μας, της Αριστερής Ανασύνθεσης και του Σύγχρονου Κομμουνιστικού Σχεδίου, μαζί και με άλλα ρεύματα και ανένταχτους αγωνιστές και αγωνίστριες που ενδιαφέρονται και θέλουν να συμβάλουν με το δικό τους τρόπο. Πρώτος σταθμός μία ανοιχτή Πανελλαδική Συνέλευση στις 11-12/3 στη Νομική Σχολή της Αθήνας, όπου θα συζητηθεί το παρόν Σχέδιο Διακήρυξης, ορισμένες προσωρινές αρχές κοινής λειτουργίας και τα επόμενα βήματα της πρωτοβουλίας αυτής. Ξέρουμε ότι οι καιροί δεν είναι εύκολοι. Η ανάγκη όμως βαθύτερων απαντήσεων, ενωτικής συστράτευσης και τολμηρών υπερβάσεων βοά εδώ και καιρό. Και έχουμε καθυστερήσει ήδη πολύ. Είμαστε πλέον πεισμένοι και πεισμένες ότι το αύριο θα χτιστεί με τέτοια υλικά. Στο αύριο λογοδοτούμε όλες και όλοι, σε αυτό χρωστάμε και όχι στο παρελθόν μας. Αυτό σκοπεύουμε να προσπαθήσουμε. Συνεχίζουμε σε αυτό το δρόμο πιστεύοντας πως η ανάγκη και το θετικό παράδειγμα είναι τελικά που θα πείθουν όλο και περισσότερο σε αυτή την κατεύθυνση. Για αυτό καλούμε και πιστεύουμε ότι θα βρεθούμε συνοδοιπόροι και με πολλούς και πολλές ακόμα στην πορεία. Με συντρόφους και συντρόφισσες από τα ιστορικά ρεύματα που γέννησαν την Αριστερή Ανασύνθεση και το Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο, αλλά και από τις διασταυρώσεις και συμπορεύσεις μας σε εγχειρήματα της ριζοσπαστικής και της επαναστατικής Αριστεράς των προηγούμενων χρόνων. Εγχειρήματα που προσέφεραν πολύτιμο υλικό, αλλά είναι πλέον ανάγκη να δώσουν τη θέση τους σε κάτι καινούριο.

Επιτροπή Πρωτοβουλίας για μια Οργάνωση της Σύγχρονης Κομμουνιστικής Προοπτικής

(Αριστερή Ανασύνθεση, Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο, ανένταχτοι/ες αγωνιστές/τριες)

Περίοδος πολλαπλής κρίσης σε μια νέα εποχή

1. Διανύουμε μια δύσκολη, πρωτότυπη και ιδιαίτερα κρίσιμη συγκυρία που εντάσσεται σε μια *περίοδο πολλαπλής κρίσης* του καπιταλισμού, με απότομη όξυνση όλων των αντιθέσεων μεταξύ τάξεων, χωρών, ιδεολογιών και με μεγάλες ανακατατάξεις, διεθνώς και εγχώρια. Πρόκειται για μια περίοδο με πολλές ιδιομορφίες που σφραγίζεται όμως από δυο παράλληλες τάσεις: Από τη μια πλευρά, η υπάρχουσα αδυναμία και οι εναγώνιες αναζητήσεις του κεφαλαίου και των εκφραστών του να διαμορφώσουν μια στρατηγική απαλλαγής από τις επιπτώσεις των κρίσεων που θα οδηγήσει σε ένα νέο ηγεμονικό κοινωνικό υπόδειγμα και σε μια εύρωστη και σταθερή ανάπτυξη. Και από την άλλη, η αδυναμία και οι αναζητήσεις της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων και των πολιτικών εκφραστών τους να διαμορφώσουν μια αποτελεσματική άμεση απάντηση στην αστική επίθεση, αλλά και μία στρατηγική επαναστατικής απαλλαγής από τις αιτίες των κρίσεων. Το εγχείρημά μας επιχειρεί να συμβάλει θετικά στις αναζητήσεις και στην υπέρβαση της αδυναμίας του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

2. Η διπλή αδυναμία σηματοδοτεί μια ιστορική *περίοδο μετάβασης* με πολλά δυνητικά μέλλοντα που τελικά θα καθορίσει η συγκεκριμένη εξέλιξη της κοινωνικής και πολιτικής ταξικής πάλης. Πολλά ενδεχόμενα που τείνουν όμως να συμπυκνωθούν γενικά σε δυο ανοιχτές δυνατότητες: είτε προς μια νέα βαθμίδα καπιταλιστικής βαρβαρότητας, αν ο αντίπαλος κατισχύσει αποφασιστικά σταθεροποιώντας μία νέα ηγεμονία του, είτε προς μια νέα περίοδο εργατικών - λαϊκών αγώνων, ακόμα ίσως και εξεγέρσεων, για την αμφισβήτηση και την ανατροπή της κυριαρχίας του. Που αν αξιοποιηθούν μπορούν να επιβάλουν κατακτήσεις, να φέρουν ρήξεις και να αναζητήσουν νίκες «μέχρι το τέλος», μέχρι και μία νέα εργατική επαναστατική απόπειρα. Οι μέρες του φωτός, όμως, σκιάζονται ακόμη βαριά από τις καταρρεύσεις του '89 και -ειδικά για την Ελλάδα- από την ήττα του 2015. Οι δυο αυτές ήττες βαραίνουν στις συνειδήσεις των εργαζομένων και των λαών διαμορφώνοντας ένα βαθύτερο δυσμενή συσχετισμό για την κομμουνιστική ιδεολογία και προοπτική. Πρόκειται για έναν συσχετισμό ο οποίος αφενός δημιουργεί το πεδίο για ένταση των συνθηκών εκμετάλλευσης και αφετέρου καθιστά πιο πιθανό το ενδεχόμενο μιας πολυμερούς στρατιωτικής αναμέτρησης στο πλαίσιο μιας ολοένα και μεγαλύτερης αυταρχικοποίησης του συστήματος.

3. Καμία προσπάθεια, όμως, που θέλει να αφήσει έστω και ένα μικρό ιστορικό χνάρι στον αγώνα για τη χειραφέτηση της μισθωτής εργασίας και την άρση κάθε μορφής καταπίεσης, στην Ελλάδα και τον κόσμο, δεν μπορεί να αποδώσει εάν είναι στραμμένη στο παρελθόν. Εάν δεν στηρίζεται σε

μια μάχιμη και ιστορικά αισιόδοξη οπτική για το μέλλον παρά τις δυσκολίες, για τις καινούριες δυνατότητες που γεννά η εκτίναξη των πολύμορφων αντιθέσεων, του σύγχρονου καπιταλισμού και η ταξική πάλη που τις συνοδεύει. Στην εποχή μας εμφανίζονται, ανώτερες δυνατότητες για το εργατικό και λαϊκό κίνημα. Οι εναλλακτικές οδοί για την αναγκαία κομμουνιστική επανίδρυση διευρύνονται επειδή το καπιταλιστικό κοινωνικό σύστημα, ενώ εκτινάσσει τις παραγωγικές δυνάμεις, την επιστήμη, την τεχνολογία, τις μεταφορές, τις πληροφορίες, ταυτόχρονα τις υποτάσσει στο κέρδος, τις διαστρέφει στις στενές επιδιώξεις του κεφαλαίου και σε κρίσιμες πλευρές τις καταστρέφει κιόλας. Ο καπιταλισμός κλονίζεται, «δεν δουλεύει» και δεν πείθει μαζικά. Αλλά δεν πρόκειται να καταρρεύσει αυτόματα, ούτε να μετασηματιστεί αυθόρμητα σε κάποια «μετακαπιταλιστική κοινωνία». Η ανατροπή του και οι νέες απόπειρες κοινωνικού μετασηματισμού απαιτούν την αποφασιστική παρέμβαση του υποκειμενικού παράγοντα σε όλες τις μορφές του. Την ίδια στιγμή, όμως, δημιουργείται σε όλο τον κόσμο μια πλειοψηφική, πολύμορφη και πολύ πιο μορφωμένη εργατική τάξη, γεμάτη φυσικά από μεγάλες αντιθέσεις και κατακερματισμένη. Αλλά ικανή να χειρίζεται πολύ πιο αναπτυγμένα μέσα παραγωγής, πιο πολυεθνική λόγω των μεταναστευτικών ρευμάτων αλλά και των πολυεθνικών ομίλων στους οποίους εντάσσεται, με μεγάλη ένταξη της γυναικείας εργασίας. Αυτή η σύγχρονη εργατική τάξη είναι το βασικό κοινωνικό υποκείμενο της επανάστασης, όπως και ο δυνητικός ηγεμόνας του λαϊκού μπλοκ στον αγώνα για ανατροπή της επίθεσης. Όχι ένα ασπόνδυλο «πλήθος», ούτε ένας αόριστα συγκροτημένος «λαός» ή μια «παραδοσιακή» εργατική τάξη.

4. Μια εποχή τελειώνει και εμφανίζεται μια καινούρια με νέα ποιοτικά χαρακτηριστικά για τον καπιταλισμό, τον ιμπεριαλισμό, την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Δεκαπέντε χρόνια μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης βαθαίνει και οξύνεται η αδυναμία του σύγχρονου καπιταλισμού να εγγυηθεί μεσοπρόθεσμες αυξήσεις της παραγωγικότητας και σταθερή ανάταξη του μέσου ποσοστού κέρδους. Κι αυτό παρά το απότομο βάθεμα της εκμετάλλευσης της ζωντανής εργασίας και την καταστροφική καταλήστευση φυσικών πόρων, τις πολιτικές λιτότητας, τη διατήρηση όχι απλώς εφεδρικών στρατών εργασίας αλλά και «πλεοναζόντων πληθυσμών» σε παγκόσμια κλίμακα. Για αυτό προσφεύγει όλο και περισσότερο στη διόγκωση του πλασματικού κεφαλαίου, υποθηκεύοντας τη μελλοντική ανθρώπινη εργασία με το γιγάντιο χρέος. Αδυνατώντας τελικά να εκπληρώσει στοιχειώδεις λαϊκές ανάγκες και συνεπώς την κοινωνική συναίνεση, όπως σε προηγούμενες εποχές.

5. Έτσι, ενώ φαινόταν να βαδίζει σε μια αναιμική και αντιδραστική ανάπτυξη μετά την προηγούμενη δομική οικονομική κρίση, πριν φρεναριστεί η κλιματική καταστροφή και ξεπεραστεί

οριστικά η πανδημία της covid-19, εμφανίστηκαν νέα φαινόμενα όπως η κρίση της αγοράς και των εφοδιαστικών αλυσίδων αλλά και η πληθωριστική κρίση. Και σαν επιστέγασμα, ο πόλεμος που ξέσπασε στην Ουκρανία, εκτροχίασε κάθε άμεσο και μεσοπρόθεσμο σχέδιο για την κλιματική αλλαγή και τις κοινωνικές ανάγκες, προωθώντας μια αντιδραστική «πολεμική οικονομία» σε βάρος της εργατικής τάξης και των λαών. Αυτοί οι παράγοντες συσσωρεύουν τα υλικά για μία νέα υπερσυγκέντρωση ιδιοκτησίας και πλούτου, αλλά και για νέα τοπικά κρισιακά επεισόδια. Ακόμη και για μια πιθανή γενικευμένη παγκόσμια οικονομική υποτροπή, την υλοποίηση και το χρόνο της οποίας βέβαια κανείς δεν μπορεί να προβλέψει. Όλοι όμως την υπολογίζουν σαν πολύ κοντινή. Συσσωρεύονται όμως και τα υλικά για ένα νέο γύρο εξεγέρσεων μετά από αυτόν του 2010 – '12, για ένα γύρο δυνητικά επαναστατικών γεγονότων και καταστάσεων για τα οποία οφείλουμε να προετοιμαστούμε.

6. Η αδυναμία εκκαθάρισης των μη επαρκώς αξιοποιούμενων κεφαλαίων και σταθερής ανάταξης του μέσου ποσοστού κέρδους οδηγεί σε αντιφάσεις, πάνω στο έδαφος της αδιέξοδης νεοφιλελεύθερης στρατηγικής: Αναδύονται μία *τάση ακροδεξιάς φυγής προς τα εμπρός*, τόσο στο εσωτερικό των κοινωνικών σχηματισμών όσο και διεθνώς. Παράλληλα, μία *τάση «ήπιας» επαναφοράς προστατευτικών πρακτικών* τόσο εσωτερικά, αλλά κυρίως έναντι των κύριων διεθνών ανταγωνιστών. Αυτές οι αντιφάσεις γεννούν διαιρέσεις, διχασμούς έως και διασπάσεις μέσα στο αστικό μπλοκ πολιτικών δυνάμεων, με την Ακροδεξιά έως και νεο-φασιστική τάση να εμφανίζεται ως «αντισυστημική», ακριβώς επειδή συγκρούεται με την προηγούμενη, νεοφιλελεύθερη, «παγκοσμιοποιητική» τάση που κυριαρχούσε στην αστική πολιτική, χωρίς βεβαίως να αμφισβητεί τον οικονομικό πυρήνα της. Παράλληλα, οι φιλελεύθερες και σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις διεκδικούν το μανδύα του «προοδευτισμού» αναδεικνύοντας τις διαφορές τους με τη Δεξιά και την Ακροδεξιά σε ζητήματα ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, την ίδια ώρα που συμφωνούν πλήρως μαζί τους στον πυρήνα της οικονομικής διαχείρισης. Η αδυναμία της ριζοσπαστικής και ειδικά της κομμουνιστικής Αριστεράς, από τη μία, να αμφισβητήσει επαρκώς την «παγκοσμιοποίηση», την ΕΕ και την πολιτική του κεφαλαίου και από την άλλη, να υπερασπιστεί αποτελεσματικά και να εκφράσει βαθύτερα τα κοινωνικά δικαιώματα, άφησε αντικειμενικά χώρο σε αυτές τις δυνάμεις για να επιχειρούν να εγκολπώσουν αντίστοιχες κοινωνικές μερίδες.

Ο πόλεμος

7. Ο πόλεμος στην Ουκρανία αποτελεί ένα ιστορικό ορόσημο που εγκαινιάζει μια νέα περίοδο όπου το ενδεχόμενο πολυμερών πολεμικών αντιπαραθέσεων τίθεται στο προσκήνιο. Ο πόλεμος

έχει βαθύτερα αίτια, όπως εξηγούμε παρακάτω, αλλά εμφανώς πυροδοτήθηκε από την ιδιαίτερα επιθετική αμερικανονατοϊκή πολιτική για να αντιμετωπιστεί η μεγάλη οικονομική υποχώρηση των ΗΠΑ και της ΕΕ σε σχέση με τη ραγδαία οικονομική άνοδο των BRICS και ειδικά της Κίνας. Πρόκειται για πρωτοφανές γεγονός μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Οικονομικά έχει ήδη δημιουργηθεί ένας «πολυπολικός κόσμος». Και είναι η πρώτη φορά από το 1990 και μετά, όπου αμφισβητείται και στρατιωτικά η «αμερικανική αυτοκρατορία» από μια μεγάλη, ιμπεριαλιστική/καπιταλιστική δύναμη, όπως είναι η Ρωσία. Είναι επίσης, η πρώτη φορά από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο όπου ο πυρηνικός όλεθρος μετατρέπεται από αποτρεπτική δυνατότητα σε υπαρκτή πιθανότητα. Οι αιτίες για όλα αυτά πρέπει να αναζητηθούν πρωταρχικά στη μεγάλη κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίων που αναζητά μια αντίστοιχη καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων. Στη σύγκρουση των γιγαντιαίων μονοπωλιακών ομίλων για την απόσπαση μεριδίων από την εκμετάλλευση, τα κέρδη, τις αγορές, τις πρώτες ύλες και ειδικά τις «σπάνιες γαίες». Στη σύγκρουση των μεγάλων ιμπεριαλιστικών κρατών για την ηγεμονία διεθνώς που εξασφαλίζει και τον έλεγχο πηγών ενέργειας, αγωγών, δρόμων μεταφοράς, πληροφοριακών δικτύων και του διαστήματος. Αλλά και στην εμφανή αδυναμία του εργατικού, λαϊκού και αντιπολεμικού κινήματος να χαλιναγωγήσει το κεφάλαιο, να ανακόψει την πολεμική απειλή, να απεξαρτηθεί από την αστική ηγεμονία και ιδιαίτερα τώρα, από τον εθνικισμό.

8. Σε αυτό το «πολεμικό» και εθνικιστικό διεθνές περιβάλλον, αυξάνονται οι πιθανότητες για έναν εκτροχιασμό του μακροχρόνιου ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Αυξάνονται επιπρόσθετα, από την ενδυνάμωση του τουρκικού καπιταλισμού που αναζητά να αναγνωριστεί ως η ηγεμονική περιφερειακή δύναμη στην Αν. Μεσόγειο με την ανοιχτά επεκτατική, αναθεωρητική και μιλιταριστική πολιτική του καθεστώτος Ερντογάν. Αλλά και από την τυχοδιωκτική πολιτική του ελληνικού κεφαλαίου, που συμμετέχει σε επιθετικούς άξονες όπως με το σιωνιστικό Ισραήλ και τη δικτατορία της Αιγύπτου, με τον γαλλικό ιμπεριαλισμό και με την επικίνδυνη, ανιστορική, πλήρη πρόσδεση με τις ΗΠΑ. Για αυτό η ελληνική αστική τάξη και η κυβέρνηση της ΝΔ (όπως και η ελληνοκυπριακή αστική τάξη) κυριολεκτικά τα δίνουν όλα στις ΗΠΑ, στο καθεστώς Ζελένσκι και στην αντιρωσική υστερία, συνεχίζοντας την ξέφρενη κούρσα εξοπλισμών που αφαιρεί πόρους που θα έπρεπε να χρηματοδοτούν τις άμεσες κοινωνικές ανάγκες.

9. Είναι ανάγκη, περισσότερο από ποτέ να αγωνιστούμε για την ειρήνη, να συμβάλουμε στην ανάπτυξη ενός αντιπολεμικού κινήματος στη χώρα μας, ανεξάρτητου από όλες τις μεγάλες δυνάμεις, τα κράτη και τις αστικές τάξεις, που θα αγωνίζεται ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και τους εθνικισμούς της εποχής μας. Που θα αγωνίζεται πρωτίστως για την ήττα του

αμερικανονατοϊκού ιμπεριαλισμού από τους λαούς, στο βαθμό που παρεμβαίνουμε σε μία ΝΑΤΟϊκή χώρα, χωρίς να υποτάσσεται στη ρωσική κρατική πολιτική. Για το διεθνή πυρηνικό αφοπλισμό, για έναν αμοιβαίο συμβιβασμό και μια δίκαιη ειρήνη σε μια πλήρως ανεξάρτητη, ουδέτερη και αντιφασιστική Ουκρανία, για την άμεση απεμπλοκή της Ελλάδας από τον πόλεμο, την έξοδο της χώρας από τις αντιρωσικές κυρώσεις, το ΝΑΤΟ και από όλες τις συμφωνίες για τις ξένες βάσεις. Που θα αγωνίζεται για τη φιλία και την ειρήνη με όλους τους γειτονικούς λαούς και πρώτα από όλα της Τουρκίας και των Βαλκανίων, ενάντια στην καπιταλιστική, πολυεθνική, περιβαλλοντοκτόνα συν-εκμετάλλευση και υπέρ μιας ισότιμης, λαϊκής και οικολογικής συνεργασίας στο Αιγαίο και την Αν. Μεσόγειο, με αμοιβαίο σεβασμό της κυριαρχίας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων, στη βάση των θετικών κεκτημένων του Διεθνούς Δικαίου που αποτυπώθηκαν σε έναν καλύτερο διεθνή συσχετισμό δυνάμεων παλιότερα.

10. Σε αυτό το πεδίο εντεινόμενων αντιθέσεων και στρατιωτικών αντιπαραθέσεων η Ευρωπαϊκή Ένωση συνεχίζει να είναι ο σύγχρονος «Μεγάλος Ασθενής». Ο πόλεμος στην Ουκρανία ανέδειξε τη στρατηγική αδυναμία της να παίξει αυτοτελή ρόλο έναντι των ΗΠΑ, Κίνας και Ρωσίας. Στρατιωτικοποιείται και ΝΑΤΟποιείται ακόμη περισσότερο, κάνοντας επίκαιρο το παλιό σύνθημα «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ – πολέμου συνδικάτο». Στο εσωτερικό μεγάλων ευρωπαϊκών χωρών η πολιτική κρίση και οι ανακατατάξεις παραμένουν ενεργές. Αυτό γεννά τάσεις αποστοίχισης από τα συστημικά κόμματα, κυρίως τη σοσιαλδημοκρατία, αλλά όχι μόνο. Η άνοδος ακροδεξιών ρευμάτων αποτυπώνει ταυτόχρονα το βάθος της γενικότερης πολιτικής κρίσης και την αδυναμία μιας πειστικής αριστερής αντιΕΕ διεξόδου. Η πάλη για απειθαρχία, ρήξη και έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, δυσκολεύει, αλλά και γίνεται ακόμη πιο αναγκαία για οποιοδήποτε σχέδιο φιλολαϊκής πολιτικής, και πολύ περισσότερο μίας ανατρεπτικής προοπτικής.

Ένα τοπίο νέων προκλήσεων και ερωτημάτων σε αναζήτηση απάντησης

11. Γενικότερα, ο σύγχρονος καπιταλισμός οξύνει το σύνολο των κοινωνικών αντιθέσεων. Παροξύνεται η βασική αντίθεση κεφαλαίου και εργασίας, όπως και όλες οι ενδοαστικές και ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις. Ταυτόχρονα, οξύνεται το σύνολο των κοινωνικών αντιθέσεων, με κυριότερες την αντίθεση καπιταλισμού – φύσης (το επείγον ζήτημα της κλιματικής αλλαγής), την έμφυλη καταπίεση και την πατριαρχία, αλλά και τις αντιθέσεις πόλης – υπαίθρου, τις εθνοτικές αντιθέσεις και το ρατσισμό, τις πολιτισμικές – θρησκευτικές αντιθέσεις κλπ. Κάτι που κάνει ακόμα πιο αναγκαία την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, καθώς και την οικοδόμηση των σχετικά αυτοτελών κινημάτων σε κάθε πεδίο με ταυτόχρονη σύνδεσή τους με το

ευρύτερο ταξικό ρεύμα για την απελευθέρωση των εργαζομένων και του λαού. Μία σύνδεση που απαιτεί σύγχρονες ειδικές αναλύσεις και πρακτικές ανά πεδίο μαζί με μία συνολική ταξική – κοινωνική οπτική σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση εντός των κινημάτων αυτών. Σε συνδυασμό με μία διαρκή προσπάθεια συντονισμού και συμπόρευσής τους ενάντια στο θεματικό κατακερματισμό που τελικά αδυνατίζει και τα ίδια. Κάτι που γίνεται ακόμη πιο αναγκαίο εξαιτίας της αδυναμίας των οικονομίστικων και συχνά συντηρητικών ρευμάτων μέσα στην Αριστερά να εκφράσουν αυτές τις τάσεις. Με τελικό αποτέλεσμα να παρεμβαίνουν επιθετικά τα αστικά ρεύματα, αξιοποιώντας και μεταμοντέρνα ιδεολογικά ρεύματα, για την απομόνωση και τελικά την ενσωμάτωση αυτών των κινημάτων σε μία νεοφιλελεύθερη κοσμοπολίτικη ατζέντα.

12. Γνωρίζουμε ότι όσα περιγράψαμε είναι πολύ λίγα για μια βαθύτερη κατανόηση της εποχής που ζούμε. Έτσι κι αλλιώς, η συζήτηση για τα στάδια, τις περιόδους και τις φάσεις του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού είναι όχι μόνο «νόμιμη» αλλά και αναγκαία για τη χάραξη στρατηγικής και τακτικής. Θα συνεχιστεί δημιουργικά από το εγχείρημά μας. Όλα τα παραπάνω, όμως, δίνουν ένα στίγμα και κυρίως αναδεικνύουν την ανάγκη για ένα σύγχρονο χειραφετητικό πρόταγμα κοινωνικής απελευθέρωσης, για την *επανάδρυση ενός προγράμματος σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής*.

Η κατάσταση του εργατικού και λαϊκού κινήματος

13. Η κατάσταση των κινημάτων και των λαϊκών αντιστάσεων είναι πολύ αντιφατική σήμερα. Η είσοδος στην «περίοδο των εξεγέρσεων» με το ξέσπασμα της κρίσης έγινε με παλλαϊκές κινητοποιήσεις όπως τα κινήματα πλατειών, το Occupy Wall Street, τις μεγάλες απεργίες και πορείες. Το κινητοποιούμενο υποκείμενο ήταν ο «λαός», μία πολυσυλλεκτική ενότητα εργαζομένων και λαϊκών τάξεων, νέων επισφαλώς εργαζομένων και ανέργων, καταστρεφόμενων μικροαστικών στρωμάτων. Ένα υποκείμενο που δεν μπόρεσε όμως τελικά να μετασηματιστεί σε ένα πολύμορφο μεν, αλλά κάπως πιο συγκροτημένο και σχετικά συνειδητοποιημένο κίνημα εργατικών, λαϊκών, δημοκρατικών διεκδικήσεων και οργάνων. Το πλατιά αποδεκτό περιεχόμενο των κινημάτων αυτών ήταν ένα πρωτόλειο δημοκρατικό αίτημα («να φύγουν», «είμαστε το 99%») μαζί με ένα αίτημα κατάργησης της λιτότητας και αναδιανομής εισοδημάτων και πλούτου, που αναζητούσε αλλά δεν κατάφερε να θέσει επί τάπητος το αίτημα για μια ριζική ανατροπή της ισχύουσας πολιτικής.

14. Στο εσωτερικό των κινημάτων αυτών σε ορισμένες περιπτώσεις υπήρξε αναβάπτιση της Αριστεράς και πρωτοπόρο δυναμικό με βαθύτερες αναζητήσεις, αλλά το όριο τους τελικά δεν

ξέφυγε από το παραπάνω πλαίσιο. Κάτι που αποτελεί δείκτη και των αδυναμιών της υπαρκτής ριζοσπαστικής και κομμουνιστικής Αριστεράς εντός τους. Η πραγματικότητα αυτή τροφοδότησε ρεφορμιστικές τάσεις στην Αριστερά (Ελλάδα, Ισπανία, Γαλλία) και αριστερές σοσιαλδημοκρατικές φωνές (Κόρμπιν, Σάντερς). Η αδυναμία των κινημάτων να επιβάλλουν νίκες και φυσικά η εμπειρία της ήττας των ρεφορμιστικών εγχειρημάτων, έπαιξαν καταλυτικό ρόλο για την υποχώρηση των αγώνων, ειδικά στην Ευρώπη. Με χαρακτηριστικά παραδείγματα τη μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ το 2015, την ενσωμάτωση των Podemos και την εμπλοκή της πορτογαλικής ριζοσπαστικής και κομμουνιστικής Αριστεράς σε κυβέρνηση συνεργασίας με τους σοσιαλδημοκράτες.

15. Σήμερα, βρισκόμαστε σε μία φάση που η εμπειρία αυτή «χωνεύεται» από τα λαϊκά στρώματα και τις πολιτικές δυνάμεις της ευρωπαϊκής ριζοσπαστικής Αριστεράς με αντιφατικά αποτελέσματα ακόμα. Ένα νέο κύμα αγώνων έρχεται στο προσκήνιο. Απεργίες και κινητοποιήσεις γύρω από τον πυρήνα της εργατικής - λαϊκής διαβίωσης ξεσπούν στην Ευρώπη στο φόντο της ενεργειακής κρίσης και του πολέμου (Βρετανία, Γαλλία, Τσεχία κ.ά.). Αναδύονται νέες μορφές οργάνωσης, όπως συλλογικότητες μέσω διαδικτυακών πλατφορμών, του κόσμου της επισφάλειας κλπ. Νέο κύμα κινημάτων και διεκδικήσεων αναδύεται και στη Λατινική Αμερική, όπου μια σειρά από πραξικοπήματα των προηγούμενων χρόνων απέτυχαν (Βενεζουέλα, Βολιβία, Βραζιλία). Στη μεγάλη πλειοψηφία των κρατών εκεί επανέρχονται προοδευτικές κυβερνήσεις, όμως με σαφώς πιο μετριοπαθή πολιτική σε σχέση με αντίστοιχες πριν από 20 χρόνια. Η παρουσία και παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα αναδεικνύεται αντιφατικά ξανά και μπορεί να γίνει και πάλι καταλυτική για τη διαμόρφωση της φοράς των εξελίξεων στο κοινωνικό επίπεδο.

Το ελληνικό πρόβλημα

16. Η Ελλάδα, μία χώρα που ανήκει στον αναπτυγμένο καπιταλισμό, αλλά στην κατώτερη ζώνη του, είδε μια μεγάλη υποβάθμιση της θέσης της στον διεθνή καπιταλιστικό καταμερισμό κατά τη διάρκεια της δομικής κρίσης του 2009 – 10. Εντάχθηκε στην ΕΟΚ-ΕΕ και αργότερα στην ΟΝΕ με σκοπό να επιταχύνει την καπιταλιστική αναδιάρθρωση στο εσωτερικό της αξιοποιώντας την έκθεση της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας στον ευρωενωσιακό ανταγωνισμό. Η αθρόα πίστωση λόγω των χαμηλών επιτοκίων στα πρώτα χρόνια της ΟΝΕ διοχετεύτηκε κυρίως σε κλάδους πιο προστατευμένους από το διεθνή ανταγωνισμό (κατασκευές, εγχώριες υπηρεσίες, τουρισμός), μη εμπορεύσιμων διεθνώς προϊόντων. Στην κρίση υπερσυσσώρευσης και πτώσης του μέσου ποσοστού κέρδους που ξέσπασε στον ελληνικό καπιταλισμό, με καθυστέρηση ενός έτους

στο πλαίσιο της παγκόσμιας δομικής κρίσης του 2007 - 09, αυτοί οι κλάδοι αποδείχθηκαν εξαιρετικά ευάλωτοι. Ταυτόχρονα, σε όλη την περίοδο του ευρώ η χώρα αύξανε το εμπορικό έλλειμμα και το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών της, κυρίως εξαιτίας της εισαγωγής προϊόντων υψηλότερης προστιθέμενης αξίας που η ίδια δεν παράγει. Ο συνδυασμός αυτών των παραγόντων οδήγησε στην αύξηση του δημόσιου ελλείμματος και χρέους και την ανάγκη αύξησης του εξωτερικού δανεισμού οδηγώντας στο δημοσιονομικό εκτροχιασμό το 2009.

17. Δεκατρία χρόνια μετά, οι βασικές παράμετροι του «ελληνικού προβλήματος» είναι ακόμα εδώ. Με τις πολιτικές που ακολουθούνται εντός ΟΝΕ και ΕΕ και με την επίδραση των μνημονίων η ελληνική οικονομία διατηρείται σχετικά στάσιμη, σε επίπεδο σημαντικά χαμηλότερο από το 2008. Το αναπτυξιακό πρότυπο διαμορφώνεται βάσει των κατευθύνσεων που εξυπηρετούσαν τα μνημόνια. Η Ελλάδα υποβαθμίζεται και «βαλκανοποιείται» στο πλαίσιο της Ευρώπης, μετατρέπεται σε έναν διαμετακομιστικό κόμβο μεταξύ Ανατολής και ΕΕ, με μεγάλες αντιφάσεις: Από τη μία πλευρά, οικονομία έντασης εργασίας σε σημαντικό βαθμό με έμφαση στις υπηρεσίες, τον τουρισμό και τις επενδύσεις ενέργειας και real estate, με χαμηλό εργατικό κόστος και φιλικό περιβάλλον για «επενδύσεις», με κατεστραμμένη πρωτογενή παραγωγή. Από την άλλη, θύλακες έντασης και μεγάλης συγκέντρωσης κεφαλαίου, δημιουργία πολυκλαδικών ακόμη και πολυεθνικών ομίλων, κόμβοι νέων τεχνολογιών, ενδυνάμωση του παγκόσμιου ρόλου του εφοπλιστικού κεφαλαίου, συγκέντρωση, καπιταλιστικοποίηση και σύμπλεξη της αγροτικής παραγωγής με τη βιομηχανία. Οι αναφορές για στροφή στην «ποιότητα» και την «καινοτομία» για την ανάπτυξη των εξαγωγών όμως, αφορούν ένα περιορισμένο δυναμικό επιχειρήσεων (κυρίως νέων τεχνολογιών) και αδυνατούν ακόμη να δώσουν τον τόνο της μελλοντικής καπιταλιστικής ανάπτυξης (ειδικά εντός ΟΝΕ και ΕΕ). Η χώρα τείνει να «ισορροπήσει» σε ένα σαφώς χαμηλότερο παραγωγικό επίπεδο και έχει υποβαθμιστεί σημαντικά διεθνώς στην ιμπεριαλιστική/καπιταλιστική αλυσίδα. Με χρέος πάνω από το 190% του ΑΕΠ η ελληνική οικονομία παραμένει εξαιρετικά ευάλωτη σε πιθανό νέο επεισόδιο διεθνούς οικονομικής κρίσης. Αυτή η πραγματικότητα εντείνει επίσης τις κινήσεις αναδιάρθρωσης όσον αφορά στο τραπεζικό σύστημα και την εκκαθάριση μη επαρκώς αξιοποιούμενων κεφαλαίων («κόκκινα» επιχειρηματικά δάνεια, απελευθέρωση πλειστηριασμών, κατασχέσεις κλπ.).

18. Σε αυτό το πλαίσιο είναι αναγκαία η εμβάθυνση, η συγκεκριμένη και σύγχρονη μελέτη των κοινωνικοταξικών μετασχηματισμών που έχει επιφέρει η περίοδος των μνημονίων. Ιδιαίτερα η τεράστια κοινωνική ανισότητα, η πρωτοφανής φτώχεια, η μεγάλη συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου και της μισθωτής εργασίας σε ομίλους και μεγάλες επιχειρήσεις.

Και παράλληλα, η αύξηση, ο κατακερματισμός και οι αλλαγές στη συνείδηση της εργατικής τάξης, η σοβαρή αλλαγή του εργασιακού υποδείγματος με την εκτίναξη της κακοπληρωμένης ελαστικής εργασίας, οι μετανάστες/τριες κ.λπ. Πρέπει να συνεκτιμηθεί και το υπαρκτό εργασιακό χάσμα που δημιουργείται μεταξύ γενεών και φύλων και τα κοινωνικά και πολιτικά αποτελέσματα που παράγει, ακριβώς για να υπηρετηθεί μία κίνηση ενότητας των εργαζόμενων τάξεων, κόντρα στον υπαρκτό κατακερματισμό που προωθεί το σύστημα.

19. Το τέλος του «αντιμνημονιακού κινήματος» ως πολιτικού και κινηματικού κύκλου δεν έχει οδηγήσει ακόμη σε ένα νέο κύμα αγώνων που να ενοποιούν τις υποτελείς τάξεις. Η κρίση του εργατικού και λαϊκού κινήματος παραμένει ο κύριος παράγοντας σχετικής σταθεροποίησης του συστήματος, παρά τα πρώτα ελπιδοφόρα βήματα ξεπεράσματος αυτής της κατάστασης που έγιναν πρόσφατα με τις κινητοποιήσεις της απεργίας στις 9/11, του Πολυτεχνείου και της 6/12, με τις κινητοποιήσεις καλλιτεχνών και εκπαιδευτικών στις μέρες μας, αλλά και πιο πριν για τη δίκη της Χρυσής Αυγής και τον κύκλο κινητοποιήσεων ενάντια στον αυταρχισμό της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Αυτό αποτυπώνεται και στη μεγάλη υποχώρηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, στη ριζική επιδείνωση της θέσης των εργαζόμενων και λαϊκών στρωμάτων, στη μεγάλη επίθεση από την πλευρά της εργοδοσίας και του κεφαλαίου με το νόμο Χατζηδάκη. Στην αμηχανία του συνολικότερου κινήματος νεολαίας, παρά τις ελπιδοφόρες μαζικές κινητοποιήσεις των φοιτητών ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία ύστερα από αρκετά χρόνια. Στη σοβαρή υποχώρηση των μαζικών τοπικών κινήσεων πόλης όπως και των μεγάλων αντιπολεμικών και αντιμπεριαλιστικών κινητοποιήσεων εδώ και χρόνια. Ωστόσο, η νέα περίοδος, σταδιακά και υπό δυσμενέστερη αφετηρία, αρχίζει να διαμορφώνει συνθήκες ανόδου των εργατικών αγώνων, του κινήματος της νεολαίας καθώς και νέα πεδία παρεμβάσεων (υπεράσπιση περιβάλλοντος, φεμινιστικό κίνημα κ.ά.) που μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν διαδικασίες για την ανασύνθεση και ταξική ανασυγκρότηση του μαζικού κοινωνικού κινήματος.

20. Πρέπει να μελετηθούν και οι ιδεολογικές μεταβολές στην κοινωνία. Η περίοδος των μνημονίων ήταν περίοδος μεγάλων ιδεολογικών ρηγμάτων, ο «κοινός νους» τροποποιήθηκε σε αγωνιστική κατεύθυνση, έστω και εάν παρέμειναν έντονα στοιχεία αστικής και μικροαστικής ιδεολογίας. Η ήττα του κινήματος οδηγεί ξανά σε αποδιάρθρωση και υποχωρεί ο λαϊκός πολιτισμός του συλλογικού αγώνα, η αγωνιστικότητα, η αλληλεγγύη, η διεκδίκηση, η εμπιστοσύνη στην εναλλακτική, ενώ επανέρχονται συνωμοσιολογικές ερμηνείες, σηκώνει κεφάλι ο εθνικισμός και ο ρατσισμός, επανέρχεται ο ατομισμός και αμαλγάματα νεοσυντηρητισμού. Υπάρχει κίνδυνος, στο έδαφος της κοινωνικής και πολιτικής ήττας, να υπάρξει ευρύτερη

συντηρητική ιδεολογική και πολιτιστική μεταστροφή. Αυτό επιδιώκουν και φωνές της Δεξιάς και Ακροδεξιάς όταν λένε «να τελειώσει η ιδεολογική ηγεμονία της Αριστεράς στη μεταπολίτευση», που μιλάνε με πιο ιδεολογικοποιημένο λόγο και πιο απελευθερωμένα. Απέναντι σε αυτές τις τάσεις είναι απαραίτητο να δημιουργηθεί ένα ρεύμα λαϊκού πολιτισμού που θα αντιτάσσεται στις αγοραίες πλευρές του και στην εργαλειακή χρήση καλλιτεχνών από την Αριστερά. Αυτό το ρεύμα ενισχύεται από τις νέες, «εργατικές» τάσεις στο χώρο του πολιτισμού (artworkers) που εμφανίζονται ως ένα νέο κίνημα με ριζοσπαστική προοπτική.

Το κεντρικό πολιτικό ερώτημα

21. Το κεντρικό ερώτημα είναι προς τα πού θα πάει ο κόσμος και ειδικά η χώρα, σε αυτή την μεταβατική περίοδο: *Θα συνεχιστεί η κοινωνική και πολιτική οπισθοδρόμηση ή θα επιβληθεί μια λαϊκή ανατροπή της αστικής επίθεσης για να αλλάξει πορεία η ιστορία;* Οι αστικές δυνάμεις πλέον, αξιοποιώντας και την «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» της πανδημίας, καθώς και τον πόλεμο στην Ουκρανία, επιχειρούν σταδιακά μία «επιστροφή» σε έναν καπιταλισμό με ακόμα μεγαλύτερη ταξική εκμετάλλευση ενισχύοντας τις πλέον αντιδραστικές τάσεις. Για να γίνει πράξη η ανατροπή αυτής της κίνησης απαιτείται επίμονη, ταξική ανασυγκρότηση των κινηματικών αντιστάσεων και ευρύτερα μια μετατροπή του «λαού» και της εργατικής τάξης σε ενεργό κοινωνικό υποκείμενο, σε συγκροτημένο μαζικό κίνημα. Απαιτείται και μια προγραμματική ανασύνθεση της σύγχρονης ριζοσπαστικής Αριστεράς, με πυρήνα την επανίδρυση ενός κομμουνιστικού σχεδίου που θα μπορέσει να αναμετρηθεί με αυτά τα καθήκοντα επιτυχώς.

22. Στη χώρα μας ειδικότερα, το ερώτημα είναι αν θα σταθεροποιηθεί η κοινωνική κατάσταση σε ένα επίπεδο χαμηλότερων κεκτημένων, δικαιωμάτων και προσδοκιών. Και ταυτόχρονα αν θα σταθεροποιηθεί πολιτικά το νέο μεταμνημονιακό δικομματικό ή διπολικό σύστημα, μετατοπισμένο πλέον σε μία σαφώς πιο συντηρητική κατεύθυνση. Επί μέρους, αλλά ιδιαίτερα κρίσιμη πλευρά είναι και το αν θα υπάρξει συγκροτημένη και κοινωνικά ορατή ριζοσπαστική και επαναστατική Αριστερά ή αν η κρίση και αποδιάρθρωση θα συνεχιστεί σε ένα ολόένα και πιο δυσχερές κοινωνικό τοπίο. Το σκηνικό μίας «ιταλοποίησης» δυστυχώς δεν είναι μακρινό και η ανάγκη για μία άλλη πορεία υπέρβασης του ομορτισμού και του σεχταρισμού είναι επείγουσα.

23. Το εργατικό και λαϊκό υποκείμενο παραμένει σε κατάσταση που δεν έχει ακόμη ανατάξει την ήττα σε όλα τα επίπεδα (κινήματος, μετώπων και κομμάτων) σε μία συγκυρία που αντικειμενικά κυοφορεί νέες τεκτονικές αλλαγές. Είμαστε σε μία περίοδο όπου οι πολιτικές ανασυνθέσεις, υπερβάσεις και συγκροτήσεις θα γίνονται αναγκαστικά «εν κινήσει», αφού δεν υπάρχει η

«πολυτέλεια» ιδεολογικής «αγρανάπαυσης» που θα περιμένει μία άλλη καλύτερη φάση στο απώτερο μέλλον.

Η βαθύτερη στρατηγική κρίση της Αριστεράς και η υπέρβασή της

24. Μετά την ήττα λόγω των καταρρεύσεων του '89-'91 υπήρξε μία παγκόσμια κινηματική ανάταση με νέους εργατικούς αγώνες, με τα κινήματα κατά της «παγκοσμιοποίησης» στα τέλη του '90 και τις αρχές του 2000, μαζί με μία ανάταση των κινηματικών και πολιτικών εγχειρημάτων στη Λατινική Αμερική και του αντιπολεμικού κινήματος. Κινήματα που έθεσαν ξανά, έστω και αντιφατικά, την επικαιρότητα ενός αντικαπιταλισμού στη Δύση και το ζήτημα μίας λαϊκής αριστερής διακυβέρνησης στη Λατινική Αμερική. Η ήττα και η ενσωμάτωση των εγχειρημάτων αυτής της περιόδου στην φάση που άνοιξε μετά την κρίση του 2008-09 έκλεισε αυτόν τον κύκλο.

25. Η δεκαετία της κρίσης έδειξε ότι η Αριστερά, στη χώρα μας και διεθνώς και σε όλες τις μορφές της, αποδείχθηκε κατώτερη των περιστάσεων κινηματικά, πολιτικά και προγραμματικά. Είτε με τη μορφή του αριστερού ρεφορμιστικού ευρωπαϊσμού, είτε με τη μορφή ενός ιδιότυπου σεχταριστικού κομμουνιστικού ρεφορμισμού, είτε με τη μορφή της παραδοσιακής, επαναστατικής Αριστεράς. Σήμερα βρισκόμαστε ακόμα εντός του κύματος της κρίσης της Αριστεράς διεθνώς. Τόσο της ρεφορμιστικής, σε μορφώματα όπως οι Podemos και η Die Linke που αντιμετώπισαν πρόσφατα διασπάσεις και όρια στην πολιτική απεύθυνσή τους. Ακόμα περισσότερο ίσως, της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, με την κρίση και διασπάσεις που αντιμετώπισαν οι μαζικότερες εκφράσεις της διεθνώς (SWP στην Βρετανία, ISO στις ΗΠΑ, NPA στη Γαλλία, ιταλική ριζοσπαστική Αριστερά, Partido Obrero Αργεντινής, ΚΚ Εργαζομένων Τυνησίας κλπ.). Η κατάσταση αυτή διαμορφώνει ένα σημαντικό πολιτικό και ιστορικό μεταίχμιο που θέτει ως επείγουσα ανάγκη την αλλαγή πορείας των ρευμάτων με κομμουνιστική και αντικαπιταλιστική αναφορά.

26. Η ευθύνη της ρεφορμιστικής Αριστεράς για αυτή την πορεία είναι σημαντικότερη λόγω των μεγαλύτερων δυνάμεων. Στη χώρα μας αυτό αφορά πρωτίστως το ΣΥΡΙΖΑ που έχει γίνει πλέον αστικό «κόμμα του κράτους» και κινείται σε ανοιχτά σοσιαλφιλελεύθερη κατεύθυνση. Αφορά και το ΚΚΕ που συνειδητά απέφυγε να σηκώσει το γάντι λαμβάνοντας ευρύτερες μετωπικές πολιτικές πρωτοβουλίες στο κίνημα και πολιτικά, ακριβώς επειδή έχει απεμπολήσει σε μεγάλο βαθμό πλέον μία αντίληψη διαλεκτικής σύνδεσης των άμεσων στόχων με τους στρατηγικούς. Όμως, δεν αρκεί να αποδίδουμε απλά τις ευθύνες στη ρεφορμιστική Αριστερά, τη φύση και τα όρια της οποίας γνωρίζουμε. Χρειάζεται να εντοπίσουμε θαρραλέα τις ανεπάρκειες με τις οποίες εμείς κι όλη η

επαναστατική και κομμουνιστική Αριστερά οφείλουμε να αναμετρηθούμε. Αν δεν θέλουμε απλά να είμαστε μέρος ενός χώρου κινηματικής δράσης και αριστερής κριτικής του ρεφορμισμού, αν δεν θέλουμε να κάνουμε ξανά τα ίδια λάθη και στη σημερινή φάση. Διότι δεν καταφέραμε κι εμείς, η κάθε συλλογικότητα στην πορεία της και από κοινού, να συμβάλουμε στη συγκρότηση μίας συσπείρωσης κομμουνιστικών δυνάμεων που θα μπορούσε να αποτρέψει την ήττα των μετωπικών εγχειρημάτων της Αριστεράς όπου συμμετείχαμε, είτε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ είτε στη Λαϊκή Ενότητα. Με αριστερίστικα λάθη και αδυναμία διαλεκτικής σύνδεσης των τακτικών και στρατηγικών στόχων, όσον αφορά την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρά τη σημαντική συμβολή της σε κινήματα. Με οπορτουμιστικά λάθη στη Λαϊκή Ενότητα που έχασε το στοίχημα να γίνει ένα μαζικό αριστερό ριζοσπαστικό μόρφωμα συνεύρεσης επαναστατικών και ρεφορμιστικών δυνάμεων.

27. Η επαναστατική Αριστερά σε όλες τις μορφές της δεν ανταποκρίθηκε γιατί κοινωνικά παραμένει περιορισμένη σε στρώματα κυρίως μικροαστικά με έμφαση ειδικά στη φοιτητική νεολαία. Πολιτικά, παρέμεινε στη λογική της αντίστασης με καταγγελτικό λόγο. Και αυτό οφείλεται σε μια ουσιαστική, διπλή προγραμματική αδυναμία: στην τεκμηριωμένη επεξεργασία και εμβάθυνση που απαιτούν οι άμεσοι στόχοι πάλης και τις απαντήσεις στα μεγάλα ερωτήματα της επαναστατικής ρήξης και της σοσιαλιστικής μετάβασης υπό το πρίσμα μίας σύγχρονης κομμουνιστικής στρατηγικής. Ιδεολογικά, παρέμεινε σε σημαντικό βαθμό αποστεωμένη, με μικρή σχέση με τις σύγχρονες μαρξιστικές αναζητήσεις, με δογματική και στατική αναπαραγωγή θεωριών και πρακτικών που δεν ανταποκρίνονται στη σύγχρονη πραγματικότητα. Και οργανωτικά, ήμασταν συχνά δέσμιοι μίας αρτηριοσκληρωτικής αντίληψης «αφ' υψηλού πρωτοπορίας». Αδυνατούσαμε να διερευνήσουμε, ακόμα και με πειραματισμό, μία σύγχρονη σύνδεση του κοινωνικού με το πολιτικό επίπεδο, νέες οργανωτικές μορφές τόσο στο κίνημα, όσο και στο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης. Το πρόγραμμα και το πρότυπο ενός «καλύτερου κόμματος» μίας άλλης εποχής στην πραγματικότητα βαραίνει στα μυαλά των περισσότερων.

28. Χρειάζεται να ανοίξουμε βαθιά τη συζήτηση πάνω στα βασικά συμπεράσματα από τις εμπειρίες της «χαμένης δεκαετίας» 2010 – 19 και ειδικά στο εξεγερτικό δίχρονο 2010 – 12, όπου κρίθηκε η πορεία. Την ουσιαστική και αυτοκριτική αποτίμηση αυτής της περιόδου δεν πρέπει να τη φοβηθούμε, ακριβώς γιατί αναζητούμε μία άλλη πορεία. Μπορεί και πρέπει να γίνει εφόδιο για την ωρίμανση και την αποτελεσματικότητα των νέων προσπαθειών σε όλα τα επίπεδα. Μία αποτίμηση που δυστυχώς ακόμα δεν έχει γίνει από κοινού από ένα πλατύτερο δυναμικό του αγώνα εκείνης της περιόδου ώστε να λειτουργήσει και ουσιαστικά ενοποιητικά και ανασυνθετικά.

Στεκόμαστε σε τέσσερις κατακτήσεις του κινήματος και της μαχόμενης Αριστεράς της περιόδου αυτής, οι οποίες άνοιξαν μεν δρόμους αλλά έμειναν μισές. Όχι για να τις αντιγράψουμε σήμερα, δεδομένων των ορίων που είχαν, αλλά για να πατήσουμε στο μέλλον πάνω σε ό,τι θετικό μπόρεσαν να δώσουν:

α) Στο Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων Ιδιωτικού και Δημόσιου Τομέα που εξέφρασε με μαζικό τρόπο, ενωτικά και όχι σεχταριστικά, ένα ανεξάρτητο από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ρεύμα ταξικών και αγωνιστικών συνδικάτων. Εκτιμούμε ότι σε αυτή την κατεύθυνση, χρειάζεται να αναζητηθεί το πώς θα δημιουργηθούν οι όροι για κάτι αντίστοιχο στις νέες συνθήκες που έρχονται. Χωρίς αντιγραφές ή εξωραϊσμούς και με γνώση των ορίων του εγχειρήματος, εντός του οποίου ήταν πολύ αδύναμη η παρέμβαση της βάσης των σωματείων.

β) Στις «πλατείες», δηλαδή στις λαϊκές συνελεύσεις, οι οποίες αποτέλεσαν μία πρωτόλεια διεθνή μορφή λαϊκών οργάνων. Εκτιμούμε ότι χρειαζόταν (και θα χρειαστεί) μια κατεύθυνση προώθησης παρόμοιων θεσμών του κινήματος και της συνένωσής τους σε πανεθνική κλίμακα. Γνωρίζοντας ότι θα επανέλθουν όχι όπως πριν, αλλά με νέες, πρωτότυπες μορφές.

γ) Στον μεγάλο πλούτο της λαϊκής αυτενέργειας αυτής της περιόδου (δομές λαϊκής αλληλεγγύης, κοινωνικές κουζίνες, στέκια και λέσχες νεολαίας, κοινωνικά ιατρεία, δίκτυα χωρίς μεσάζοντες, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες, συλλογικότητες αντίστασης σε διακοπή ρεύματος και πλειστηριασμών κλπ.). Που ήταν μία εικόνα στοιχείων μίας άλλης συλλογικής - κοινωνικής οργάνωσης.

δ) Στο Αριστερό Βήμα Διαλόγου και Δράσης, ως πρωτόλεια μορφή ενός μελλοντικού ριζοσπαστικού αριστερού μετώπου που δεν έγινε ποτέ. Ενός μετώπου μεταξύ επαναστατικών και λαϊκών-μεταρρυθμιστικών πολιτικών δυνάμεων πάνω σε συγκεκριμένο πρόγραμμα ανατροπής της επίθεσης με ανοιχτή τη διαπάλη για ηγεμονία. Εκτιμούμε ότι σε αυτή την κατεύθυνση οφείλουμε να κινηθούμε με νέο τρόπο στις νέες συνθήκες. Η μη ολοκλήρωσή τους τότε οφείλεται στις αντιφάσεις όλων των μαχόμενων αριστερών δυνάμεων σχετικά με το σκοπό, τα μέσα και τις δυνατότητες του εργατολαϊκού κινήματος της περιόδου (αριστερή κυβέρνηση, εργατική εξουσία, αντικαπιταλιστική επανάσταση ή εργατική δημοκρατική ανατροπή της επίθεσης με λαϊκό μέτωπο). Για αυτό χρειάζεται μια μεγαλύτερη και βαθύτερη συζήτηση για τη στρατηγική κατεύθυνση, την πολιτική τακτική και το κοινωνικο-πολιτικό υποκείμενο.

Τακτική συγκέντρωσης δυνάμεων σε μεταβατικό πρόγραμμα ανατροπής της επίθεσης και επιβολής κατακτήσεων

29. Είναι αναγκαία μία επανεκκίνηση της συζήτησης για τη σύγχρονη τακτική μετάβασης που να υπηρετεί μια επαναστατική στρατηγική, μαζί και με άλλες δυνάμεις. Πολιτικά εκτιμούμε ότι ο βασικός ενωτικός στόχος, για την περίοδο που διανύουμε, χρειάζεται να είναι μια *εργατική και λαϊκή ανατροπή* της μακρόχρονης αστικής επίθεσης του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Με το αντίστοιχο πρόγραμμα που θα ανοίγει δρόμους για κατακτήσεις μέσα στον καπιταλισμό και εναντίον του. Δημιουργώντας τις κοινωνικές και πολιτικές προϋποθέσεις για να έρθει ξανά στο προσκήνιο το ζήτημα της ρήξης με την ιμπεριαλιστική - μνημονιακή κηδεμονία, τις πολιτικές και την κυριαρχία του εγχώριου και διεθνούς κεφαλαίου. Που πρώτα από όλα θα προασπίζει τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα από την ακρίβεια, τον πληθωρισμό, τη φτώχεια, τις ασθένειες και την ανεργία. Θα προασπίζει την ειρήνη και τη φιλία των λαών. Θα προωθεί τη δημοκρατία και τις εργατικές, λαϊκές ελευθερίες. Τον πολιτισμό του συλλογικού αγώνα, της ισότητας των φύλων και του διεθνισμού, ενάντια στον εθνικισμό, τον ρατσισμό και τον σεξισμό. Πρόγραμμα με κατεύθυνση διαγραφής του χρέους, ρήξης και εξόδου από το ΝΑΤΟ, το ευρώ και την ΕΕ.

30. Χρειάζεται μια τακτική για τη μέγιστη δυνατή συγκέντρωση δυνάμεων γύρω από το στόχο της εργατικής λαϊκής ανατροπής και ταυτόχρονα ένα ευρύτερο κοινωνικοπολιτικό ρεύμα οργάνων του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Που θα συγκροτούνται σε κοινωνικό μέτωπο με πυρήνα ένα μέτωπο της μαχόμενης Αριστεράς. Χρειάζεται, επίσης, μια σύγχρονη, μαζική οργάνωση κομμουνιστικής αναφοράς, που θα συνενώσει το διάσπαρτο δυναμικό με πρόγραμμα και θέληση για αγώνα. Που θα αναδεικνύει την ανατρεπτική προοπτική μέσα στην πάλη για τα άμεσα επίδικα, θα αποτελεί πολιτικό νεύρο στις διεργασίες των κινημάτων και του κοινωνικοπολιτικού μετώπου, μαθαίνοντας διαρκώς από τη ζωντανή εμπειρία των μαζών.

31. Η τακτική μας πρόταση και το μεταβατικό αντιιμπεριαλιστικό – αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα χρειάζεται να σφραγίζονται από την ταυτόχρονη και αλληλένδετη προσπάθεια σε τρία επίπεδα: Πρώτο, προς ένα σύγχρονο κομμουνιστικό κόμμα. Δεύτερο, προς ένα αριστερό ριζοσπαστικό πολιτικό μέτωπο. Και τρίτο, προς ένα μαχητικό και μαζικό κίνημα των εργαζομένων, των γυναικών, της νεολαίας, όλων των πληττόμενων κοινωνικών κατηγοριών ευρύτερα. Όλες αυτές οι πλευρές είναι διαλεκτικά δεμένες γιατί αποτελούν μορφές του υποκειμενικού παράγοντα, αποτυπώνουν την πάλη της εργατικής τάξης και των συμμάχων της σε όλα τα επίπεδα για την

ανατροπή της καπιταλιστικής και ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας. Προσπάθειες που αρνούνται ή υποτιμούν κάποια από αυτές τις τρεις πλευρές δεν μπορούν να αποδώσουν επαρκώς σε καμία από τις διαστάσεις του κοινωνικού υποκειμένου όπως έχει δείξει η ζωή.

Οι κατευθύνσεις της στρατηγικής αναζήτησης

32. Δεν υπάρχουν έτοιμες και εύκολες στρατηγικές απαντήσεις στη σημερινή παγκόσμια πολύπλοκη κατάσταση, παρά τη μεγάλη, υπαρκτή εμπειρία της επαναστατικής σοσιαλιστικής απόπειρας του προηγούμενου αιώνα. *Υπερασπιζόμαστε την Οκτωβριανή Επανάσταση και τις άλλες μεγάλες κοινωνικές και ανταποικιακές επαναστάσεις στην Κίνα, την Κούβα, το Βιετνάμ κ.α. Υπερασπιζόμαστε τις κατακτήσεις της ΕΣΣΔ και των Λαϊκών Δημοκρατιών.* Αυτές οι επαναστατικές μεταβατικές κοινωνίες άνοιξαν δρόμους σοσιαλιστικού μετασχηματισμού, όμως μετεξελίχθηκαν σταδιακά σε εκμεταλλευτικές κοινωνίες, ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '20 – αρχές του '30 στην ΕΣΣΔ και σχεδόν εξ αρχής στις Λαϊκές Δημοκρατίες, με ενδιάμεσο άλμα στα μέσα της δεκαετίας του '50. Η πορεία αυτή κρίθηκε κοινωνικά από την έκβαση της ταξικής πάλης εντός τους και οδήγησε τελικά στις καταρρεύσεις του 1989 – '91. Η διεθνής μαρξιστική συζήτηση για τη φύση και το χαρακτήρα τους παραμένει σημαντική και ανοικτή και μας αφορά, με κύριο αντικείμενο την πολιτική και θεωρητική εκτίμηση για το εάν έγιναν τελικά εκμεταλλευτικές όπως εκτιμούμε ή όχι. Αυτές οι συγκλονιστικές εμπειρίες, μαζί με τις πρωτοφανείς σε οξύτητα αντιθέσεις του σύγχρονου καπιταλισμού, αναδεικνύουν την ανάγκη να αναζητήσουμε τις επαναστάσεις για ένα σοσιαλισμό και κομμουνισμό του 21^{ου} αιώνα. Με τη βασική αρχή και κατεύθυνση ότι η απελευθέρωση της εργατικής τάξης θα είναι έργο της ίδιας και όχι κρατικών ή κομματικών οργάνων.

33. Απαιτείται να αναζητήσουμε, όχι ποσοτικές – σταδιακές αλλαγές στο σύστημα, ούτε μια απόρριψη των κατακτήσεων εντός του συστήματος, αλλά μια νέα σχέση ανάμεσα στην εργατική κοινωνική μεταρρύθμιση και στην κοινωνική επανάσταση. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι ένας αποτελεσματικός συνδυασμός ανάμεσα στο μαχόμενο μαρξισμό, την σύγχρονη επαναστατική στρατηγική και τη σοσιαλιστική - κομμουνιστική προοπτική. Ανάμεσα στη γραμμή μαζών και την πλειοψηφική απεύθυνση. Ανάμεσα στον αντικαπιταλισμό και τον αντιιμπεριαλισμό, τον λαϊκό πατριωτισμό και τον εργατικό διεθνισμό. Ανάμεσα στην πάλη για την ηγεμονία της εργατικής τάξης και τη συνολική θεώρηση της ταξικής πάλης σε όλα τα πεδία της κοινωνικής ζωής. Χρειαζόμαστε μια ειλικρινή διάθεση αυτοκριτικής, διόρθωσης, μετασχηματισμού, πειραματισμού και πάνω απ' όλα προσπάθειας να μάθουμε από τις ίδιες τις μάζες, τη συλλογική πάλη τους, την

επινοητικότητα και τον πειραματισμό τους. Χρειαζόμαστε, τέλος, τόλμη, αναγνώριση ότι νέες συνθήκες και νέες προκλήσεις απαιτούν νέες μορφές και νέα σχήματα.

34. Η εποχή μας απαιτεί την επαναστατική ανατροπή όλων των αστικών παραγωγικών και κοινωνικών σχέσεων ώστε να αλλάξουν και να εξελιχθούν οι παραγωγικές δυνάμεις ποιοτικά και όχι ποσοτικά. Σε αυτή την κατεύθυνση δεν ωφελεί πλέον μόνο να καταγγέλλουμε και να καταριόμαστε την εκμετάλλευση, τη μισθωτή σκλαβιά και την ανεργία, τους πολυεθνικούς μονοπωλιακούς ομίλους, τις ιδιωτικοποιήσεις, την αγορά και την εμπορευματοποίηση των πάντων, τις κρίσεις, τους πολέμους. Χρειαζόμαστε μια υπέρβαση της λογικής της καταστροφικής καπιταλιστικής ανάπτυξης. Απάντηση δεν μπορεί να είναι ούτε η ποσοτική «λαϊκή» ανάπτυξη ούτε η ποσοτική αποανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων εντός των ίδιων αντιδραστικών καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων. Χρειάζεται να αναζητήσουμε και να εμπλουτίσουμε διαρκώς τη θεωρία και το πρόγραμμα για μια επανάσταση αντίστοιχη με την εποχή μας. Εργατική και λαϊκή από πλευράς κοινωνικών δυνάμεων. Αντικαπιταλιστική και αντιμπεριαλιστική από πλευράς πολιτικού προσανατολισμού. Σοσιαλιστική και κομμουνιστική από πλευράς στρατηγικής κατεύθυνσης. Χρειάζεται να αναζητήσουμε την διαδικασία για μια σύγχρονη δυαδική εξουσία που θα δημιουργεί το ιστορικό «παράθυρο ευκαιρίας» ώστε να προχωρήσει αποφασιστικά η κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας, με την εγκαθίδρυση μορφών εργατικού και λαϊκού ελέγχου στην παραγωγή και όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής. Με την κοινωνικοποίηση των βασικών μέσων παραγωγής. Που δεν θα τελειώσει εκεί, αλλά θα αναζητά διαρκώς με σύγχρονο τρόπο τους δρόμους μετάβασης στο σοσιαλισμό – κομμουνισμό. Θα προχωρήσει, δηλαδή, πέρα από την Οκτωβριανή Επανάσταση. Μια επανάσταση που θα συνδέσει βαθύτερα την κομμουνιστική προοπτική με τις νέες ανάγκες για δημοκρατία και ελευθερία, αλλά και το αντίστροφο.

35. Ιδεολογικά είμαστε με τον επαναστατικό μαρξισμό και αναζητούμε μία νέα ώσμωση και σύνθεση παλαιότερων και σύγχρονων μαρξιστικών ρευμάτων που να ανταποκρίνεται στις σημερινές ανάγκες. Υπερβαίνοντας τις αδυναμίες που οδήγησαν στα λάθη της φάσης που περάσαμε, όπως για παράδειγμα: Την αδυναμία ορθής σύνδεσης του ταξικού με το εθνικό ζήτημα, δηλαδή της σύνδεσης αντιμπεριαλιστικού και αντικαπιταλιστικού αγώνα σε μία ενιαία διαδικασία ρήξεων και σοσιαλιστικής μετάβασης. Την εμβάθυνση της θεωρίας του κράτους ώστε να εμπλουτιστεί η αντίληψη για την κυβέρνηση και την εξουσία στο πλαίσιο μίας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής. Την υποτίμηση αντιθέσεων όπως η έμφυλη καταπίεση και οι εθνοτικές-πολιτισμικές αντιθέσεις κ.λπ. Για να εξοπλιστούμε με σύγχρονες αναλύσεις για τον

καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό, τις κοινωνικές τάξεις και την πορεία της καπιταλιστικής συσσώρευσης διεθνώς και στη χώρα μας, για την πολιτική και οικονομική κρίση κ.ά..

Η ανάγκη για επανίδρυση του κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος και μιας μεταβατικής κομμουνιστικής οργάνωσης προς αυτό το σκοπό

36. Τα παραπάνω σημεία είναι απλώς αφηρητικά για μία κομμουνιστική κατεύθυνση. Η υπόθεση της επανίδρυσης ενός σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος, κόμματος και ρεύματος είναι η ραχοκοκαλιά της θεωρητικής, προγραμματικής και οργανωτικής προετοιμασίας. Αλλά και για τη διαμόρφωση του πολιτικού δυναμικού που θα έχει αναβαθμισμένη δέσμευση και στρατεύση, μαζικές δεξιότητες, ικανότητα να συνδυάζει διαλεκτικά την τακτική με τη στρατηγική. Η ανάγκη για αυτό επικαιροποιείται αν αναλογιστούμε και τις ανάγκες για προγραμματική εμβάθυνση που απαιτεί κάθε επί μέρους κοινωνική παρέμβαση, αλλά και μία ευρύτερη μετωπική πολιτική συγκρότηση. Αλλά και αυτοτελώς, η ύπαρξη μίας σχετικά συγκροτημένης κομμουνιστικής Αριστεράς είναι μία σημαντική προϋπόθεση για να αρθεί η κοινωνική και πολιτική ήττα που υπήρξε στη δεκαετία της κρίσης.

37. Ο πυρήνας του προβλήματος βρίσκεται σε μια μακρά περίοδο κρίσης του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος. Την οποία δεν μπορεί να αντιστρέψει ούτε ο εγκεφαλικός αντικαπιταλισμός και ο σεχταρισμός, ούτε ο «επαναστατικός» βερμπαλισμός, ούτε ο βαθύτερος συντηρητισμός κάποιων συλλογικοτήτων που αναφέρονται στο όνομα του μαρξισμού λενινισμού ή του τροτσκισμού (χωρίς να απαξιώνουμε την ιστορική συμβολή αυτών και άλλων μαρξιστικών επαναστατικών ρευμάτων). Χρειάζονται πρωτοβουλίες για το διάλογο και τη σύγκλιση του δυναμικού που ενδιαφέρεται για μια τέτοια κατεύθυνση, πρωτότυπες πρακτικές για συνάντηση, συζήτηση, δέσμευση και ανάληψη πρωτοβουλιών. Θέλουμε να επικοινωνήσουμε με δυνάμεις που είναι διατεθειμένες να μπουν σε μια διαδικασία ουσιαστικής υπέρβασης και τομών. Μία τέτοια διαδικασία θα πρέπει να τροφοδοτείται από τα βήματα που γίνονται στο χώρο της σύγχρονης μαρξιστικής θεωρίας και από τον πολιτικό λόγο που παράγεται εντός των αγώνων και των κινημάτων.

38. Απαραίτητο εργαλείο σε μία τέτοια πορεία είναι η δημιουργία μιας κομμουνιστικής οργάνωσης με κάποια κρίσιμα πολιτικά και φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά:

- Διαρκή προσπάθεια για μια σύγχρονη κομμουνιστική αναζήτηση, που αφενός θα εμπνέεται από τη ζώσα πραγματικότητα των κοινωνικών κινήματων στη χώρα και διεθνώς, αφετέρου θα βαθύνει

τη στρατηγική συζήτηση, αξιοποιώντας τη σύγχρονη μαρξιστική θεωρία και με βάση την εμπειρία των χρόνων της κρίσης

- Ανασυνθετική φυσιογνωμία και λογική, με επίγνωση της ήττας και των ορίων των ρευμάτων μας, με διάθεση ώσμωσης, υπέρβασης και ποιοτικού βαθέματος, για την ουσιαστική συνένωση δυνάμεων και όχι απλά μια ρηγή, ποσοτική – οργανωτική συνένωση

- Παράλληλη κίνηση κινηματικά, μετωπικά και στρατηγικά, με πρωτοβουλίες δράσης στα κοινωνικά μέτωπα, πολιτικές πρωτοβουλίες μετωπικού χαρακτήρα και στρατηγική - προγραμματική συζήτηση και συγκρότηση. Με την σχετική αυτοτέλεια σε κάθε επίπεδο, χωρίς συγχύσεις μεταξύ τους (ταύτιση πρακτικά κινήματος και πολιτικών μετώπων ή κομμάτων, σύγχυση επιπέδων μετώπου και πολιτικής οργάνωσης κλπ.). Κάτι που κόστισε και κοστίζει ακόμα στη δουλειά στα κινήματα, αλλά και στα μετωπικά εγχειρήματα των τελευταίων χρόνων.

- Οργάνωση που θα επιχειρεί να κατακτά την ενότητα στη δράση, μέσα από την εσωοργανωτική δημοκρατία, τον ελεύθερο, ουσιαστικό και συντροφικό διάλογο για την κατάκτηση μιας κοινής προγραμματικής αντίληψης. Αξιοποιώντας παλιότερες οργανωτικές μορφές και τρόπους λειτουργίας, αλλά και αναζητώντας διαρκώς τα όρια τους και την υπέρβασή τους με δοκιμασία νέων.

Γνωρίζουμε ότι θα είναι μια μεταβατική προσπάθεια προς ένα σύγχρονο κομμουνιστικό κόμμα, για τη συγκρότηση του οποίου απαιτούνται ακόμα σημαντικές ποιοτικές και ποσοτικές συσσωρεύσεις. Φυσικά, ούτε έχουμε ούτε διεκδικούμε το αποκλειστικό μονοπώλιο της συμβολής σε αυτή την πορεία, αντιθέτως επιδιώκουμε συγκλίσεις και με άλλο αγωνιζόμενο δυναμικό και δυνάμεις κομμουνιστικής αναφοράς σε αυτήν.

39. Στην προσπάθεια αυτή επιδιώκουμε να παίζει καθοριστικό ρόλο πρώτα από όλα δυναμικό της σύγχρονης εργατικής τάξης, συνενώνοντας όλες τις γενιές της. Με επίγνωση της απόστασης που έχουμε ακόμα από τις πλατιές μάζες της πληττόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας και ιδιαίτερα από τα φτωχά λαϊκά στρώματα, με θέληση όμως να τη γεφυρώσουμε. Θέλουμε να έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο η νεολαία και οι γυναίκες, θέλουμε μία μεταβατική κομμουνιστική οργάνωση που να μπορεί να συμπεριλαμβάνει όλες τις πληττόμενες και καταπιεσμένες κοινωνικές κατηγορίες.

40. Αυτό όμως που μας ωθεί πιο πολύ, είναι η κοινή εκτίμηση ότι η δημιουργική, διαλεκτική και νέα σύνθεση των απόψεων μας είναι όχι μόνον εφικτή αλλά και εκείνη η αναγκαία μέθοδος μεταξύ των ρευμάτων εργατικής και επαναστατικής αναφοράς που απαιτείται για την κατάκτηση ενός σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος, κόμματος και κινήματος. Σε αυτό θέλουμε να συμβάλλουμε και με τη δική μας προσπάθεια. Για αυτό επιδιώκει να είναι ανοιχτή, δημοκρατική και συντροφική. Με στόχο τις αναγκαίες συγκλίσεις στην κομμουνιστική Αριστερά έτσι ώστε να γίνει αντάξια της ιστορίας της. Για ένα κομμουνιστικό κόμμα αντίστοιχο με την εποχή μας.

Είμαστε πιο έμπειροι και έμπειρες μέσα από τις μάχες που δώσαμε, από τις κατακτήσεις μας, αλλά και από τις αποτυχίες που γνώρισε η καθεμιά συλλογικότητα στο πρόσφατο παρελθόν. Ξεκινάμε με την πεποίθηση ότι θα ξεπεράσουμε τις δυσκολίες και θα πετύχουμε το στόχο μας με ενωτικό πνεύμα, με συντροφικό πολιτισμό και κυρίως, μέσα από τη δημιουργική συμμετοχή, όχι μόνον των μελών μας, αλλά και πολλών ακόμα αγωνιστών και αγωνιστριών για μία νέα κομμουνιστική προοπτική.